

лая на кучетата. Нѣкои отъ тѣхъ предпазливо се спущатъ къмъ ловцитѣ, но скоро опитватъ силата на тѣхнитѣ стрели.

Ученитѣ, когато проучватъ селищата на предисторическия човѣкъ отъ каменната епоха, наредъ съ коститѣ отъ разни диви животни, като останки отъ храната на човѣка, намиратъ въ изобилие и кости отъ кучета, а това показва, че кучешко месо не липсвало отъ трапезата на нѣкогашнитѣ хора.

За хващане на кучета и други дивечъ предисторическиятъ човѣкъ прибѣгвалъ и до хитрости. Ето една такава хитростъ.

Той знае, че щомъ се стъмни, глутница диви кучета ще обикалятъ селището, за да дирятъ храна.

Изкопава дълбоки ями, едни близу, други далечъ отъ жилищата. Ямитѣ сж покрити съ тънки клонки, шума и трева и върху тѣхъ се поставятъ кости, кжсове отъ месо, черва и пр. Кучетата, не подозирайки опасността, се нахвърлятъ на примамката, за да се намѣрятъ следъ малко въ дъното на ямата. Напразно полагатъ усилия да се избавятъ отъ нея. Подскачатъ къмъ отвора на ямата, рѣмжатъ, лаятъ, даватъ се, изчерпятъ последнитѣ си сили, докато ловцитѣ се явятъ и съ дългитѣ си копия, съ стрелитѣ си и съ камъни ги направятъ безопасни. Тогава не остава нищо друго, освенъ да бжде изваденъ отъ ямата този лесенъ и богатъ ловъ.

Друга хитростъ. Въ гората е направена висока ограда, изплетена съ пръти. Въ тази ограда ниско води входъ, който се затваря съ вратички, а върху вратичката е закрепенъ камѣкъ, за да не може лесно да се отваря. Когато оградата е вече готова и за да се нагласи за ловъ, отварятъ вратичката и я закрепятъ върху колче, а за него се завързва оплетено отъ растителни стебла дълго вжже, на края на което се завързватъ кости, части отъ животински черепи, кжсове месо или труптъ на нѣкое малко животно.